

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **K. S.**, zastoupený JUDr. Ladislavem Vávrou, advokátem se sídlem Moskevská 66, Karlovy Vary, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2016, č. j. X, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 9. 2017, č. j. 30 A 160/2016 - 82,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 9. 2017, č. j. 30 A 160/2016 - 82, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2016, č. j. X, **se zrušuje a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci jako náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 24 684 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce advokáta JUDr. Ladislava Vávry.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví zamítla žalovaná odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-jih (dále též „OSSZ“) ze dne 16. 6. 2016, č. j. X, kterým byla žalobci podle ustanovení § 126 odst. 1 a 4 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“), uložena povinnost uhradit regresní náhradu ve výši 59 428 Kč

za to, že svým jednáním zavinil dočasnou pracovní neschopnost paní J. S., která trvala od 22. 6. 2010 do 31. 12. 2010.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „*krajský soud*“), který žalobu zamítl rozsudkem specifikovaným v záhlaví. Uvedl, že náhradový vztah podle § 126 zákona o nemocenském pojištění je veřejnoprávního charakteru a podle důvodové zprávy k tomuto zákonu je nutno pohlížet na regresní náhradu jako na úhradu vyplacené dávky, nikoli jako na náhradu škody. Nelze proto použít soukromoprávní úpravu odpovědnosti za škodu, tedy ani § 420 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, na který se žalobce odvolával. Uzavřel pak, že osobou povinnou k zaplacení regresní náhrady podle § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění je přímo fyzická osoba, kterou shledal soud nebo správní orgán vinnou z protiprávního jednání, jež zapříčinilo vznik nároku třetí osoby na vyplacení dávky nemocenského pojištění. Podle krajského soudu přitom není rozhodné, že protiprávního jednání se fyzická osoba dopustila při výkonu zaměstnání, neboť přesun odpovědnosti z osob, které byly použity k činnosti, jež způsobila škodu, na právnickou osobu nebo fyzickou osobu, která je k této činnosti použila, není obecným principem práva a takové přičítání odpovědnosti se tedy omezuje pouze na škodu takto způsobenou podle občanského zákoníku.

[3] Takovéto přičítání odpovědnosti podle krajského soudu neplyne ani z ustanovení § 6 odst. 4 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, na který se žalobce taktéž odvolával, jelikož podle § 126 odst. 1 věty první zákona o nemocenském pojištění tím, kdo způsobil, že v důsledku jeho zaviněného protiprávního jednání zjištěného soudem nebo správním úřadem došlo ke skutečnostem rozhodným pro vznik nároku na dávku, může u dopravních nehod být řidič, provozovatel či vlastník vozidla nebo někdo jiný. V přezkoumávané věci zavinil dopravní nehodu žalobce, který byl rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 10. 6. 2015, č. j. 5 T 66/2013 - 1098, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 10. 2015, č. j. 9 To 256/2015 - 1154, uznán vinným z přečinu obecného ohrožení z nedbalosti podle § 273 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Orgány nemocenského pojištění proto postupovaly správně, když povinnost zaplatit regresní náhradu uložili právě žalobci. Ustanovení § 6 odst. 4 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla nestanovuje, že provozovatel vozidla je povinen zaplatit regresní náhradu i v případě, kdy se zaviněného protiprávního jednání dopustil jeho zaměstnanec - řidič vozidla. Toto ustanovení upravuje pouze to, že jestliže byla regresní náhrada předepsána k úhradě pojištěnému (tzn. v případě zjištěného zaviněného protiprávního jednání pojištěného), má pojištěný právo, aby za něj regresní náhradu uhradil pojistitel. Na uvedeném dle názoru soudu nic nemění ani to, že pojišťovna vyplatila pojištěnému panu Z. Č. pojistné plnění ve výši 59 428 Kč za nemocenské dávky vyplacené OSSZ za dobu pracovní neschopnosti paní S.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[6] Žalobce (dále též „*stěžovatel*“) nyní brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, v níž uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

pokračování

[4] Konkrétně nesouhlasí s názorem krajského soudu, že přičítání odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu zaměstnání právnické nebo fyzické osobě, která osobu k této činnosti použila, se omezuje jenom na škodu takto způsobenou podle občanského zákoníku. Podle stěžovatele takový výklad popírá jednak podstatu § 420 odst. 2 občanského zákoníku, a jednak také ochranu fyzických osob, které způsobí škodu při výkonu své závislé činnosti plynoucí z pracovního poměru, danou § 264 a § 257 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Rozpor mezi úpravou v uvedených soukromoprávních předpisech a v zákoně o nemocenském pojištění nemůže být podle stěžovatele vykládán v jeho neprospěch.

[5] Spornost napadeného rozsudku (potažmo rozhodnutí žalované) je podle stěžovatele zřejmá i z toho, že v praxi se regresní náhrada z titulu vyplacených nemocenských dávek vůči zaměstnanci – řidiči vůbec nevyskytuje. Je-li regresní náhrada uplatňována, tak pouze vůči subjektu, pro který viník nehody – řidič v době vzniku události vykonával závislou činnost, tzn. vůči zaměstnavateli, popř. vůči provozovateli vozidla, které je pro takový případ pojištěno z titulu zákonného odpovědnostního pojištění. I v tomto konkrétním případě, kde bylo zraněno 20 osob a téměř všechny čerpaly v souvislosti s následky nehody nemocenské dávky, zbývající okresní správa sociálního zabezpečení, které postiženým dávky poskytly, regresní náhrady vůči žalobci neuplatnily a hradila je pojišťovna, která v plné výši vyplatila žalované i regresní náhradu v záležitosti poškozené paní S. Ze sdělení této pojišťovny ze dne 17. 5. 2017 dokonce plyne, že nároky OSSZ byly „odškodněny v souladu s platnými právními předpisy a ustanoveními, kdy spadají pod rozsah pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla“. Stěžovatel také zdůraznil, že zatímco zaměstnavatel si může sjednat odpovědnostní pojištění, a stejně tak i provozovatel vozidla, jehož provozem je škodná událost způsobena, zaměstnanec si takové pojištění sjednat nemůže. Stěžovatel proto nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že nemá opodstatnění jeho námitka, že regresní náhrada uplatněná žalovanou měla být likvidována jako pojistná událost podle § 6 odst. 4 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla (při jehož řízení způsobil předmětnou dopravní nehodu), neboť poznámka pod čarou „15b)“ u zmíněného zákonného ustanovení přímo odkazuje na § 126 zákona o nemocenském pojištění.

[6] Závěrem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, věc vrátil krajskému soudu k novému rozhodnutí, a uložil žalované povinnost nahradit mu náklady řízení.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze stručně uvedla, že se plně ztotožňuje se závěry vyslovenými v napadeném rozsudku krajského soudu.

[8] Stěžovatel následně zaslal Nejvyššímu správnímu soudu doplňující podání, ve kterém uvedl, že „ve zcela obdobném případě Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 8 Ads 98/2016 – 37 ze dne 09. 04. 2018 dospěl k závěru, že i v případech regresních náhrad dávek nemocenského pojištění, došlo-li ke škodní události zakládající vznik nároku na dávku nemocenského pojištění při plnění pracovních úkonů přímého škůdce (stěžovatele) pro jeho zaměstnavatele, je třeba přičíst toto zaviněné protiprávní jednání přímého škůdce jeho zaměstnavateli. Přičitatelnost zavinění za škodu zaměstnavateli škůdce Nejvyšší správní soud dovodil z ustanovení § 420 odst. 2 občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013 a dle

ustanovení § 2914 občanského zákoníku účinného od 1. 1. 2014.“ Současně navrhl, aby kasační soud spolu s napadeným rozsudkem zrušil i žalobou napadené rozhodnutí žalované a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve musel z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.) zabývat tím, zda řízení před krajským soudem netrpí vadou zmatečnosti z důvodu nesprávně obsazeného soudu [srov. § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. V posuzované věci rozhodoval specializovaný tříčlenný senát (§ 31 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud však ve svém rozsudku ze dne 9. 4. 2018, č. j. 8 Ads 98/2016 – 37, dovodil, že řízení podle § 126 zákona o nemocenském pojištění je „*věcí nemocenského pojištění*“, o níž rozhoduje specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.). Již v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 5/2003 – 32, však Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*vydá-li rozhodnutí jiný samosoudce nebo senát, než který k tomu byl povolán platným rozvrhem práce soudu, nebo rozhodoval-li místo senátu ve věci samosoudce, jedná se o rozhodování soudu v nesprávném obsazení zakládající zmatečnost řízení [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Jestliže však místo samosoudce rozhodoval senát, jde sice také o nesprávné obsazení soudu, ale není to vada takové intenzity, která by sama o sobě byla důvodem pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně.*“ (podtržení doplněno).

[11] Ze shora uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud shledal, že v nyní posuzované věci sice rozhodoval krajský soud v nesprávném obsazení, nicméně to nemělo za následek zmatečnost řízení.

[12] Nejvyšší správní soud tudíž mohl přistoupit k posouzení sporné otázky, jež byla podle mínění stěžovatele krajským soudem vyřešena nesprávně. Tou je otázka, kdo je v nynější věci osobou povinnou k zaplacení regresní náhrady žalované.

[13] Pro přehlednost Nejvyšší správní soud nejprve shrnuje skutečnosti podstatné pro projednávanou věc, o nichž není mezi účastníky řízení sporu. Stěžovatel jako řidič dálkového autobusu (zaměstnanec) dne 19. 6. 2010 způsobil dopravní nehodu, při níž se mimo jiné zranila cestující J. S., která z toho důvodu byla v době od 22. 6. 2010 do 31. 12. 2010 v dočasné pracovní neschopnosti. Vina stěžovatele za spáchání přečinu obecného ohrožení z nedbalosti byla uznána Okresním soudem v Karlových Varech rozsudkem ze dne 10. 6. 2015, č. j. 5 T 66/2013 - 1098, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 10. 2015, č. j. 9 To 256/2015 - 1154. Na to OSSZ, která J. S. vyplatila za dočasnou pracovní neschopnost dávku nemocenského pojištění ve výši 59 428 Kč, rozhodla o povinnosti stěžovatele zaplatit regresní náhradu za tuto vyplacenou dávku podle § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění. Závěru o tom, že stěžovatel je osobou povinnou k zaplacení regresní náhrady, poté přisvědčila žalovaná v napadeném rozhodnutí a nakonec též krajský soud v napadeném rozsudku.

pokračování

[14] Zákon o nemocenském pojištění v § 126 odst. 1 větě první stanoví, že „[t]en, kdo způsobil, že v důsledku jeho zaviněného protiprávního jednání zjištěného soudem nebo správní úřadem došlo ke skutečnostem rozhodným pro vznik nároku na dávku, je povinen zaplatit orgánu nemocenského pojištění regresní náhradu. Současně podle § 126 odst. 4 zákona o nemocenském pojištění platí, že „[p]ovinnost k zaplacení regresní náhrady vzniká na základě rozhodnutí příslušného orgánu nemocenského pojištění o povinnosti zaplatit tuto náhradu.“

[15] Netřeba na tomto místě opakovat, co již obsáhle vyložil zvláštní senát, zřízený podle § 2 zákona č. 131/2002 Sb., ve svém usnesení ze dne 12. 3. 2015, č. j. Konf 8/2014 - 25. Náhradový vztah podle § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění má veřejnoprávní charakter a regresní náhrada je zde pojímána jako náhrada vyplacené dávky, nikoliv jako náhrada škody. Ostatně právě na těchto východiscích stojí i napadený rozsudek. Nejvyšší správní soud přitom nemá žádný důvod se od uvedených závěrů odchýlit a již nyní uvádí, že v tomto bodě krajský soud nepochybil.

[16] Pro posouzení věci je však nezbytné vzít v potaz i skutečnost, že nárok na dávku nemocenského pojištění zraněné cestující J. S., o jejíž regresní náhradu se zde jedná, vznikl jako následek jejího úrazu při dopravní nehodě zaviněné stěžovatelem, jakožto řidičem dálkového autobusu, při provozu tohoto vozidla. Odpovědnost za újmu způsobenou provozem vozidla je totiž předmětem právní úpravy v zákoně o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Ustanovení § 6 odst. 4 tohoto zákona přitom zakládá právo pojištěného, aby za něj pojistitel zaplatil k úhradě mu předepsanou regresní náhradu podle § 126 zákona o nemocenském pojištění (mající veřejnoprávní povahu), ale i náhradu nákladů vynaložených na zdravotní péči hrazenou z veřejného zdravotního pojištění [§ 55 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 48/1997 Sb.“)], jejíž soukromoprávní povaha je naznačena v odst. [65] uvedeného usnesení zvláštního senátu a implicitně plyne také z ustálené judikatury Nejvyššího soudu.

[17] Jak již zvláštní senát v usnesení č. j. Konf 8/2014 - 25 uvedl, „[n]árok y obsahově úplně stejné mohou být buď veřejnoprávní, nebo soukromoprávní, podle svého odůvodnění, tj. podle toho, o jaký důvod vzniku se opírají.“ Oba uvedené typy regresních náhrad přitom vycházejí z předpokladu, že k vyplacení dávky (v případě nemocenského pojištění), či k zaplacení nákladů na zdravotní péči (v případě veřejného zdravotního pojištění), došlo v příčinné souvislosti se zaviněným protiprávním jednáním škůdce jako pojištěného z odpovědnosti z provozu vozidla. Jedinou odlišností, která v této souvislosti vyvstává, je skutečnost, že v případech regresní náhrady vyplacené dávky nemocenského pojištění v souladu s citovaným § 126 odst. 4 zákona o nemocenském pojištění vzniká povinnost k jejímu zaplacení teprve rozhodnutím žalované. Ve veřejném zdravotním pojištění takového rozhodnutí příslušné zdravotní pojišťovny není třeba vydávat.

[18] Otázka regresních náhrad ve veřejném zdravotním pojištění přitom byla již opakovaně řešena judikaturou Nejvyššího soudu. Dospěla přitom s poukazem na § 6 odst. 4 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla ve spojení s § 9 odst. 1 téhož zákona k závěru,

že „[z]dravotní pojišťovna má proti pojistiteli odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidel přímý nárok na náhradu nákladů vynaložených na léčení svého pojištěnce zraněného zaviněným protiprávním jednáním při dopravní nehodě.“ (viz například rozsudek ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 25 Cdo 1896/2016).

[19] V případě regresní náhrady vyplacené dávky nemocenského pojištění však s ohledem na výše zmíněnou odlišnost (zákonný požadavek na vydání rozhodnutí o povinnosti zaplatit regresní náhradu podle § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění) nelze bez dalšího dovodit, že i orgán nemocenského pojištění je oprávněn (stejně jako zdravotní pojišťovna v případě nákladů na zdravotní péči podle § 55 zákona č. 48/1997 Sb.) přímo uplatnit právo na zaplacení regresní náhrady u pojistitele škůdce (pojištěného z odpovědnosti z provozu vozidla). Jak uvedl Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 9. 4. 2018, č. j. 8 Ads 98/2016 – 37, brání tomu totiž úprava obsažená v § 126 odst. 4 zákona o nemocenském pojištění ve spojení s jeho odst. 1, stejně jako dikce § 6 odst. 4 věty druhé zákona o odpovědnosti z provozu vozidla [srov. „[t]o platí obdobně i v případě regresní náhrady předepsané k úhradě pojištěnému podle zákona upravujícího nemocenské pojištění“ – zvýrazněno soudem]. Existence přímého a samostatného vztahu pojistitele odpovědnosti z provozu vozidla a orgánu nemocenského pojištění v případě regresní náhrady dávek nemocenského pojištění totiž ze zákona neplyne.

[20] Jinými slovy pojistitele odpovědnosti z provozu vozidla jako osobu povinnou k zaplacení regresní náhrady vyplacené dávky nemocenského pojištění v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 126 odst. 4 zákona o nemocenském pojištění určit nelze. Platí zde, že jsou-li splněny podmínky vyplývající z § 126 zákona o nemocenském pojištění (jak je tomu v posuzované věci), má orgán nemocenského pojištění nárok na zaplacení regresní náhrady vyplacené dávky nemocenského pojištění u škůdce.

[21] Je tedy nutno posoudit otázku, zda tímto škůdcem, tedy subjektem, jehož má na mysli § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění, je vždy pouze konkrétní fyzická osoba, jejíž zaviněné jednání zapříčinilo vyplacení dávky nemocenského pojištění, nebo zda za předpokladu, že se tato fyzická osoba dopustila zaviněného protiprávního jednání jako zaměstnanec v rámci pracovní činnosti pro svého zaměstnavatele, je toto zaviněné protiprávní jednání přičitatelné jejímu zaměstnavateli.

[22] Tuto otázku však posoudil Nejvyšší správní soud již ve výše uvedeném rozsudku, který se týkal obdobného případu a jeho závěry jsou tudíž plně aplikovatelné na nyní posuzovanou věc. Zdejší soud v tomto rozsudku s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu (rozsudky ze dne 18. 5. 2006, sp. zn. 25 Cdo 670/2005, a ze dne 24. 9. 2008, sp. zn. 25 Cdo 2625/2006) shledal, že „i v případech regresních náhrad dávek nemocenského pojištění, došlo-li ke škodní události zakládající vznik nároku na dávku nemocenského pojištění při plnění pracovních úkonů

pokračování

přímého škůdce (stěžovatele) pro jeho zaměstnavatele, je třeba přičíst toto zaviněné protiprávní jednání přímého škůdce jeho zaměstnavateli.“ Nejvyšší správní soud přitom neshledal žádný důvod k tomu, aby se od svého dříve vysloveného závěru v nyní projednávané věci odchýlil.

[23] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že pro určení povinného k zaplacení regresní náhrady podle § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění je v souzené věci podstatné, zda stěžovatel jednal za sebe, nebo zda škodní událost, v důsledku níž byly vyplaceny dávky nemocenského pojištění, svým zaviněným protiprávním jednáním způsobil jako zaměstnanec při plnění pracovních úkonů pro svého zaměstnavatele. Tuto skutečnost je na místě zohlednit při rozhodování o tom, komu má být v souladu s § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění předepsána k úhradě regresní náhrada vyplacené dávky nemocenského pojištění.

[24] Jelikož krajský soud a před ním ani žalovaná nevzali výše uvedené skutečnosti v potaz a nezohlednili, že stěžovatel jednal (způsobil dopravní nehodu, která zapříčinila vyplacení dávky nemocenského pojištění poškozené) jako zaměstnanec při plnění pracovních úkonů pro svého zaměstnavatele, přisoudili zaviněné protiprávní jednání nesprávně stěžovateli, jakožto přímému škůdci v postavení zaměstnance, namísto jeho zaměstnavateli. V posuzované věci je proto naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Protože již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení napadeného správního rozhodnutí, soud toto rozhodnutí za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V něm je žalovaná vázána právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaná tedy v dalším řízení především musí přihlídnout ke skutečnosti, že stěžovatel jednal jako zaměstnanec při plnění pracovních úkonů pro svého zaměstnavatele, a proto mu nemůže být předepsána k úhradě regresní náhrada vyplacené dávky nemocenského pojištění podle § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění. V souladu s tím znovu rozhodne o povinnosti zaplatit regresní náhradu.

[26] Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodoval, je povinen podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodnout jak o nákladech řízení o kasační stížnosti, tak i o nákladech předcházejícího řízení před krajským soudem.

[27] O náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel měl ve věci úspěch, a proto má vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení za řízení před krajským soudem i za řízení o kasační stížnosti v celkové výši 24 684 Kč.

[28] V řízení před krajským soudem učinil zástupce stěžovatele čtyři úkony právní služby ve výši 3 100 Kč (příprava a převzetí věci, sepsal žaloby, sepsal repliky k vyjádření

žalované a sepis podání ze dne 22. 5. 2017) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tj. celkem 12 400 Kč. Stěžovateli dále náleží čtyři paušální náhrady hotových výdajů souvisejících s těmito úkony právní pomoci ve výši 300 Kč, tj. 1 200 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna a náhrada hotových výdajů se zvyšuje o částku 2 856 Kč odpovídající této dani (21 % z částky 13 600 Kč). Za řízení před krajským soudem má tedy stěžovatel právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 16 456 Kč.

[29] V řízení před Nejvyšším správním soudem náleží stěžovateli náhrada nákladů právního zastoupení sestávající z odměny za dva úkony právní služby ve výši 3 100 Kč za sepis kasační stížnosti a sepis podání ze dne 27. 11. 2018 podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a dvě paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč byla opět zvýšena o částku odpovídající 21 % dani z přidané hodnoty ve výši 1 428 Kč. Náklady řízení o kasační stížnosti tak činí celkem částku 8 228 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. dubna 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu